

HADTÖRTÉNELMI EREKLYÉK A MAGYAR NEMZETI MÚZEUMBAN.

(Második közlemény.)

16. *Balassa Menyhért* († 1568), Felső-Magyarország kapitányának szablyája. A penge hármás vércsatornával van ellátva, széles háta a penge vége felé kiugrik s azontúl egész hegyéig ki van köszörülve. Egyik oldalára alakú bélyeg van beütve, másik oldalán is látszanak valamely jegy elmosódott körvonalai. A markolatból csak a pengevas folytatását képező lemez van meg, rajta két lyukkal a fa- vagy csontboríték fölszegezésére. A keresztvas egyenes és rövid, vége felé keskenyedő négyszögű pálczaforma, közepén keresztalakban egyenes pálczaalakú nyúlvány metszi át. Hossza 87 cm., ebből a penge 77 cm. A penge széle: tövénél 3·5 cm., hegye felé 4—4·5 cm. A keresztvas hossza 15½ cm.

Balassa Menyhért széleskuti (Pozsonym.) sírjából. A M. N. Múzeum hadtörténelmi gyűjteményének Spitzer Mór, széleskuti földbirtokos ajándékozta 1895 okt. 31. (Hadt. N. 39/1895.)

Ki van állítva a régiségtári IV. teremben, XIII. szekrény, 15. sz. a. (Nemes M. — Nagy G. A magyar viseletek története. Budapest. 56. tábla, 12. sz.)

17. *Báthory István* erdélyi fejedelem (1571—1576) és lengyel király (1576—1586) buzogánya, aranyozott ezüstműből, nagy türkiszekkel ékítve. Gömbös fejét egymást keresztező sima ezüst szalagok rhombusalakú mezőkre osztják, minden mezőbe lombozatos vert diszitmény között egy-egy türkisz van foglalva. Tetején kis gomb van, mely szintén türkiszfoglalattal van ellátva. Nyelét fönt és alant vert lombozatos diszítésű aranyozott ezüst,

középső részét sodronyszövetet utánzó s vert művű aranyozott ezüst foglaltványokkal ellátott ezüst lemez borítja. Hossza 75 cm.

A M. N. Múzeumba Jankovich M. gyűjteményével került (Arma Jank. 46 = Lelt. 12.), melynek lajstroma ennyit mond eredetéről: «pertinebat olim ad Stephanum Báthory, regem Poloniae (egykor Báthory J. lengyel királyhoz tartozott)», de elhallgatja a közelebbi adatokat, hogy t. i. kitől szerezte Jankovich M. s mily alapon tulajdonították Báthory Istvánnak. A buzogány kiállítása különben olyan, hogy minden nehézség nélkül oda számíthatjuk az erdélyi fejedelmi jelvények közé.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 7. sz. a. (Pulszky K. és Radisics J. Az ötvösség remekei és Chefs-d'œuvre d'orfèvrerie. I. E. 53—54. l.)

18. *Báthory Zsigmond* erdélyi fejedelem (1581—1601. † 1612), buzogánya aranyozott ezüst lemezzel borítva, gömbalakú feje egy kerek kalcedonnal, két rubinnal és 83 türkiszszel diszítve. Leírását l. Majláth B. Hadt. Közl. I. 191. l. 7. sz. a. A M. N. Múzeum Jankovich M. gyűjteményével szerezte (Arma Jank. 45 = Lelt. 1.), melynek lajstroma így adja elő a buzogány eredetét: «Fuit postremum in usibus Sigismundi Báthory, a quo per Stephanum Báthory, regni Hungariae Palatinum et summum herodem, auctore Georgio Aranka derivata et in urbe Bistriciensis asservata fuit. (Végül Báthory Zsigmond használta, a kitől Báthory István, Magyarország nádora és a nagy hős örökölte Aranka György szerint s megőriztetett Besztercze városában.)» Természetesen, nem a Zsigmond fejedelem előtt félszázaddal korábban elhalt nádorra szállt a buzogány, hanem Zsigmond unokatestvérére, Somlyai Báthory Istvánra, András fiára, a Zsigmond által lefejeztetett Boldizsár testvérére s Gábor fejedelem atyjára, a ki jeles katona volt s kitüntette magát nagybátyja, István lengyel király orosz hadjáratában.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 5. sz. a. (Majláth B. Hadtört. ereklyék a M. N. Múzeumban. Hadt. Közl. I. 191.)

19. *Báthory Zsigmond* († 1612), erdélyi fejedelem szabalyája aranyozott ezüst folszereléssel. A mérsékelt görbületű síma penge háta kiugrik a vége felé. Aranyozott ezüst markolatát vésett

lombozat diszíti; kissé előre hajló feje vágott végű, tojásdad idomú, közepén kis gombbal, mely egy vésett virágkehelynek a bibéje. A szintén aranyozott ezüst keresztvas egyenes, gombos végű, közepén kiszélesedik, vésett virág diszíti s keresztalakban kisebb ágú s vége felé keskenyedő nyúlvánnyal van ellátva. A hüvelyt vörös bársony borítja, felső és alsó végén egy-egy nagyobb, közben három monorú kisebb aranyozott lemezpánttal, mind-egyik pántot a külső oldalon domború, a belsően vésett viráglombozat diszíti. A felső és középső pánt akasztókarikával van ellátva.

A M. N. Múzeum Jankovich Miklós gyűjteményével szerezte, ő pedig Erdélyből, a gr. Kemény-családtól. (Arma Jank. 89 = Lelt. 118.)

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 9. sz. a.

20. *Duló Gábor* korponai kapitány szablyája aranyozott ezüst fölszereléssel, vésett és áttört lombozatokkal s szivalakú és csücsös türkiszekkel ékítve. Leírását «Kamuthy II. Balázs kardja» jelzéssel már közölte a Hadt. Közl. I. évfolyama, 192. l., megjegyezvén, hogy Kamuthy Balázs híres magyar vitéz volt, ki 1603-ban Székely Mózes mellett harczolt s 1608-ban halt meg. A Kamuthyaktól való származásra a penge egyik oldalára vésett fölirat: KAMUTHI mutat; ugyanazon oldalon a markolat alatt császárfőt ábrázoló bélyeg van beütve, mely Boenheim V. szerint Wundes János, 1560—1610 körüli solingeni fegyverkovácsé volt. (Handbuch der Waffenkunde. Leipzig. 1890. 654. l. Meister der Waffenschmiedekunst. Berlin. 1897. 240. l.)

A szablyát Jankovich Miklós gyűjteményével szerezte meg a Múzeum, melynek lajstroma (Arma Jank. 90. V. ö. Lelt. 111.) ennyit mond a korábbi körülményekre vonatkozó dolgok felől: «Gladius hic spectabat ad Gabrielem Dulo, arcis Corponensis celebrem contra Turcos defensorem, initio seculi 17-mi viventem: ezen kard a korponai várnak a törökök elleni híres védelmezőjéhez, a XVII. század kezdetén élt Duló Gáborhoz tartozott.» Nagy Iván szerint (Magyarorsz. Usal. III. 416 s köv.) felsőszudi Duló Gábor 1658-ban nógrádmegyei alispán volt, 1661-ben már nem volt életben; hasonló nevű fia 1682-ben hontmegyei szolgabírónak említettik.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 6. sz. a. (Majláth B. Tört. kiállítás kalauza. 1886. 275. l. 1044. sz. és Hadtört. Közl. I. 192.)

21. *Báthory Gábor* erdélyi fejedelem (+ 1613) szablyája. Leírása és rajza több közleményből ismeretes. A Hadtört. Közl. I. évf. 191—192. lapján közölt leírásba egy pár hiba csúszott be, melyet a következőkben helyesítettünk. A pengén levő keleties jellegű fölirat nem eredeti, hanem nyugoti utánzat, melyet jól-rosszul alighanem valamely solingeni fegyverkovács alkalmazott; a három farkasfognak ábrázolt czímer pedig a Báthoryaké volt s nem a Bethleneké, a hogy tollhibából a föntebbi czikk állítja. A szablya markolata és hüvelye nem maradt fenn eredeti állapotában, hanem a múlt század elején újjal pótolták; a rájuk forrasztott ezüst nap, félhold és csillagok azonban valószínűleg az elkorhadt régi markolatról és hüvelyről valók. A M. N. Múzeum birtokába még a múlt század elején Csohányi József, nádorhuszárcapitány s József nádor hadsegéde ajándékából került. Müller J. F. a «Cimeliotheca»-ban (85. l. 1.) azt írja, hogy a szablyával szokás szerint a porta diszítette föl Báthory Gábort, midőn letette a hűségesküt; megöletése után gyilkosai, Nadányi Gergely és Szilassy János rokonságához került s azok őrizték meg. Tévedés azonban, mintha török eredetű volna a kard; nem is kardot, hanem buzogányt szokott küldeni a szultán az erdélyi fejedelmeknek. A pengére vésett Báthory-czímer s körirata: GABRIEL BATHORI pedig arra vall, hogy ajándéknak készült a kard, melyet Báthory G. akkodott akár Nadányinak, akár Szilassynak, a mikor még kegyében voltak.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 13. sz. a. (Cimeliotheca Musei Nationalis Hungarici. Buda. 1825. 85. l. 1. sz. — A nemzeti múzeum régiségtárából. Vasárnapi Újság. 1872. 16. sz. 200. l. 7. sz. — Majláth B. Hadtört. ereklyék. Hadtört. Közl. I. k. 1888. 191—192. l. — Nagy G. Magyar kardok. Arch. Ért. XVIII. 1898. 238—239. l. VII. tábla. 1. sz.)

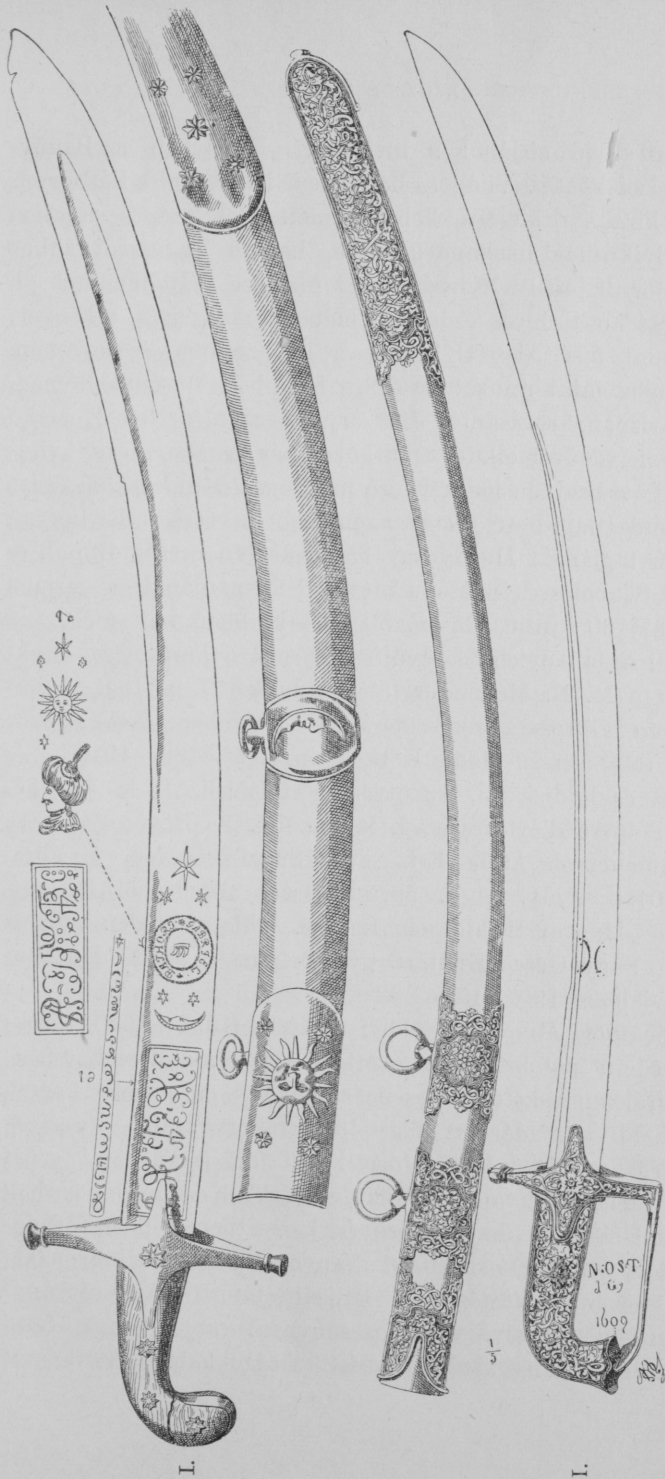
22. B. *Ostrosith Miklós* (+ 1660) koronaőr kardja, aranyozott ezüst fölszereléssel. Az egy élő, XVI. századbéli penge mérsé-

kelten görbe, kettős vércsatornával s beütött) (alakú bélyeggel van ellátva; a pengehát középrésze befelé ugrik, hegye felé mindkét oldalról ki van köszörülve. A markolat, a rhombus idomú középrészszel ellátott s kis gombban végződő egyenes keresztvas, valamint a hüvely pántolása aranyozott ezüst s a XVII. század végére valló domború arabeszek, lombozatok és virágok díszítik. Az előre hajló, vágott végű markolatófőbe «N(icolaus) OST(rosith) de) Gy(letincz) 1609» van bevésve. A keresztvasat kézvédő kengyel köti össze a markolatófővel. A hüvely megfakult zöld bársonnyal van bevonva.

A kardot Jankovich Miklós gyűjteményével szerezte meg a múzeum; a lajstrom Ostrosith M. országbíró kardjának mondja (Arma Jank. 91 = Lelt. 116.), de Frankl Vilmos (A nádori és országbírói hivatal. Pest. 1863. 171. l.) nem említi őt az országbírók sorában. Így első sorban arra az Ostrosith Miklóstra gondolhatunk, ki 1647—1660. koronaőr volt, bár a kard fölszerelése így is valamivel későbbi. Maradna tehát a penge, ez pedig a XVI. század vége felé élt s mag nélkül elhalt Ostrosith Miklósé. az 1609-ig szerepelt s báróvá lett András testvéréé is lehetett s akkor a mindenesetre későbbi fölirat 1609. évszáma is elfogadható. Ez esetben a kard fölszereltetése O. Miklós koronaőr öcsésétől, O. Mátyástól való lehet, ki 1701-ben Fejérvárnál esett el s benne kihalt a giletinczi báró Ostrosith-család.

Ki van állítva a régiségtári VI. terem XXV. szekrényében (Nagy G. Magyar kardok. Arch. Ért. XVIII. 1898. 239., 241. l. VII. t. 3. sz.)

23. Ecsedi *Báthory István* országbíró (+ 1605) pallosa, türkiszekkel gazdagon kirakott, sötétkék és áttetsző zöld színű sodronyománczos aranyozott ezüst fölszereléssel. Ezüst berakású egyélű pengéjére GENOVA város neve van bélyegnek beütve. Leírását közölte Majláth B. Hadt. Közl. I. 190—191. l., a hol Báthory I. erdélyi fejedelemnek és lengyel királynak tulajdonítja a kardot, de tévesen. Jankovich Miklós gyűjteményének lajstroma ugyanis ezt írja: «*Ensis antiquissimus, ex tumba Stephani quondam Báthory templi Nyirbátorensis exreptus, et e cimeliis familiae Bánffy in Transylvania obtentus.*» (Igen régi kard, kivéve néhai Báthory Istvánnak a nyirbátori

I.

II.

I. Báthory Gábor erdélyi fejedelem szablyája. II. B. Ostrosith Miklós koronaőr kardja.

templomban levő sirjából s megőrizve Erdélyben a Bánffy-család kincsei közt.)» Világos, hogy nem lehetett ez a Báthory I. a lengyel király, a kit Krakóban temettek el, sem a somlyai ág valamelyik más hasonló tagja, hanem az ecsedi ághoz kellett tartoznia, mely Nyirbátoron temetkezett. Itt temették pl. el a Mátyás alatti híres erdélyi vajdát és országbirót, a kenyérmezei diadal hőst is (+ 1493.), a ki azonban ép úgy nem jöhet számba, mint unokaöccse, az 1535-ben Dévényben meghalt nádorispán, a «sánta» Báthory, mert a pallos 2 alakú olaszos kézfejtővel ellátott markolata és a zománcczos virágok a XVI. század második felére mutatnak. Mindezekből egész biztosan megállapítható, hogy a pallost az ecsedi Báthoryak utolsó férfi tagjának, II. György fia V. István országbirónak és Szathmár, Szaboles és Somogy megyék főispánjának a sirjába tették, a ki 1605 július 25-én, 50 éves korában halt meg.

A pallos Jankovich M. gyűjteményével a harminczas években került a M. N. Múzeumba (Arma Jank. 67 — Lelt. 6.).

Ki van állítva a régiségtári IV. teremben, XIV. szekr., 33. sz. a. (Majláth B. Hadt. Közl. I. k. 6. sz. 190—191. l. — Pulszky K. és Radisics J. Az ötvösség remekei. I. k. 53—54. és Chefs-d'oeuvre d'orfèvrerie. I. k. 53—54. — Kövér Béla: Az erdélyi zománccsól. Arch. Ért. XV. 1895. 298. lap, 1. ábra, 300. és 301. l. Az 1. és 2. ábra aláírása tévedésből föl van cserélve. — Magyar Műkincsek. I. k. 6. tábla s röviden említve 62. l. — Nagy Géza: Hadtört. gyűjtemény. A M. N. Múzeum multja és jelene. 1902. 157. l.)

24. *Sennyey Pongrácz* erdélyi tanácsos (1593—1610) törökperzsa eredetű pallosa, aranyozott ezüst fölszereléssel, türkiszekkel kirakva. A kétélű, egyenes penge 4 cm. széles, egyik oldalának tövét madárban végződő berakott arany- s ezüstindadisztítés borítja. A kissé előre hajló fejű aranyozott ezüst markolat végig disztíve van vésett virágokkal és három sorban türkiszekkel. A lefelé hajló, közepén keresztben álló nyúlvánnyal ellátott s hasonló disztítésű aranyozott ezüst ellenző (keresztvas) növénydisztítményre stilizált tátott szájú sárkányfőben végződik. Hüvelye vörös bársonnyal van bevonva, felső és alsó részét türkiszekkel és vésett virágokkal disztített ara-

nyozott ezüst lemezpánt, közben 9 hasonló diszítésű, kétféle s egymást váltakozva követő viráglevél idomú keskenyebb pánt borítja; a középső s a felső nagy pánt jobbról-balról el van látva 2—2 akasztókarikával. A pallost összesen 160 türkisz ékíti.

A b. Sennyey-család ajándékozta a M. N. Múzeumnak 1813-ban (Cimel. 89.: helyesen 83. l. 3. sz. = Lelt. 4.) egy ezüstözött nagy tengeri kagylóból készült kürttel és gazdag aranyhímzésű vörös bársony lótakaróval együtt, mely utóbbi az Iparművészeti Múzeumba tételett át. Mindezt családi hagyomány szerint Sennyey Pongrácz erdélyi tanácsúr kapta ajándékba a décsi török basától. Az ajándékozás történetét így adja elő a régiségár első lajstromának, a Cimelothecának szerkesztője (65. l., 51—52. sz.): «*Consiliarius Aulicus, Pincratius Sennyei* anno 1601. ab Imp. et Rege *Rudolpho* ad Transsiluanos missus, in via plorantem formosam puellulam Turcicam reperit. Interrogata, quid ei acciderit? respondit: se filiam esse Bassæ Décsiensis, Patremque, hinc et inde oberrando, quærere, quem, venatione occupatum in hac regione perdiderat. *Sennyeius* sine mora patri in Décs consternato nunciat, eius filiam inuentam esse, et in suo hospitio commorari. Pater illico accurrit, et generosum sonipedem cum splendidissimo apparatu equili in tesseram gratitudinis *Sennyei*o donavit. Ab eo tempore hoc, quod adhuc ex illis donis supererat, penes familiam conseruari et anno 1813. ad Museum transponi meruit. (Sennyei P. udv. tanácsos 1601. évben Rudolf császár és király által az erdélyiekhez küldetvén, az útban egy sirdogáló csinos török leánykát talált. Kérdeztvén, mi történt vele? azt felelte, hogy ő a décsi basa leánya s ide s tova bolyongva, atyját keresi, kit vadászat közben ezen a tájon vesztett el. Sennyei késelem nélkül megüzeni Décsen a megrémült apának, hogy megtalálta leányát s ez az ő szállásán van. Az atya rögtön odasiet s halála jeléül Sennyeinek adta nemes vérű paripáját a fényes lófölszereléssel együtt. Ettől fogva, a mi még megmaradt az ajándékból, a család őrizte s 1813. évben a Múzeumba helyezte.)»

Ki van állítva a régiségári IV. terem XIV. szekrényében, 30. sz. a. (Nagy Géza: Hadtörténelmi gyűjtemény. A Magy. Nemz. Múzeum multja és jelene. Budapest. 1902. 157. l.)

25. *Garay László* nádornak (1447–1459.) tulajdonított, pallos abból a török-perzsa eredetű típusból, melyhez tartozik az előbb leírt Sennyey-féle pallos. Aranyozott ezüst fölszerelésű, türkiszekkel, rubinokkal (?) s két hamuszínű jaddal, vésett és domború diszitményekkel. A kétélű, egyenes penge 4 cm. széles, felső részét indás szalagban végződő s reczehálózatból lombozatba átmenő aranyozott ezüst ékítmény borítja. A kissé előre hajló fejú aranyozott ezüst markolat domború lombozatok közt három sorban virágkehelyből kiemelkedő türkiszekkel van díszítve; a markolatfej végébe vésett koronás M betű, mely Mátyás király nevét akarja jelenteni, hamisítás ép úgy, mint a pengebe vésett *Ladislaus Gara Regni Hungariae Palafinuf MccccLVIII.* fölirat. A «Ladislaus Gara» elnevezés e helyett «Ladislaus de Gara» világosan mutatja, hogy a hamisítás a huszas-harminczas években történt. A lehajló, tátott szájú sárkányfejen végződő ezüsttellenzöt a markolathoz hasonlóan virágkehelyből kiemelkedő türkiszek díszítik. Két akasztókarikával ellátott hüvelyét egész végig aranyozott ezüstlemez borítja, külső oldalán domború ékítmények közt a markolathoz hasonlóan virágkehelyből kiemelkedő türkiszekkel és rubinokkal, felső és alsó végén egy-egy hosszukás hamuszínű jaddal s benne apró türkiszekkel és rubinokkal díszítve.

A díszes pallost 1840-ben jul. 16. gr. Eszterházy János ajándékozta a M. N. Múzeumnak (Acta Dir. Mus. 1840/55. — Lelt. 3.). Ha nem is tulajdonítható Garay Lászlónak, mindenesetre valamelyik, egy századdal később élt főúrnak volt a birtokában. A fölirathamisítás nyilván Literáti Nemes Sámueltól származik.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIV. szekrényében, 32. sz. a. (V. ö. A M. N. Múzeum multja és jelene. 157. l.)

26. *Gyulafehérvári hegyes tör,* melyet régebben *Hunyadi Jánosnak* tulajdonítottak. Fölszerelése gazdagon aranyozott ezüst, apró türkiszekkel. A penge négyélű, egyenes. Aranyozott ezüst markolata kifelé eső részén domború lombozatok közé foglalt apró türkiszekkel van kirakva; egyenes, közepén kidomborodik s gyűrűtagozat két részre osztja; gombja körteidomú, a markolattól gyűrűtagozat választja el, hat mezejét lombozatok és

3—3 türkisz diszítik; a markolat tövébe ökölvédő aranyozott s türkiszekkel ékített kerek ezüstlemez van erősítve; alatta van a lefelé hajló két tátott szájú sarkányfőben végződő aranyozott ezüstellenző (keresztvas). Fekete bőrrel borított és három akasztókarikával ellátott fahüvelyének felső, közép és alsó részét domború lombozatok közé foglalt apró türkisz, aranyozott ezüst lemezpánt borítja, az alsó lemez páfrányszerű, szárral ellátott gerezdes gombban végződik.

Jankovich Miklós gyűjteményével került a M. N. Múzeumba, melynek lajstroma (Arma Jank. 68. = Lelt. 1.) a következőket írja: «Pugio vetustus, occasione restaurationis episcopatus Albensis Transylvaniae et repurgationis ecclesiae inter monumenta sepulcralia inventus, ac ex traditione in tumba fratris germani Joannis Hunyady detectus — Régi tör, melyet az erdélyi fehérvári püspökség visszaállítása s a székesegyház tisztogatása alkalmával a síremlékek között találtak és pedig hagyomány szerint Hunyady János testvérének tumbájában fődőzték föl.» Utóbb magának a nagy Hunyadi Jánosnak tulajdonították. A tör azonban körülbelül egy századdal későbbi, a XVI. század dereka tájáról való s így valamelyik Kendy sírjából vehették ki.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIV. szekrényében, 36. sz. a. (A nemzeti múzeum régiségtárából. Vasárnapi Ujság. 1872. 16. sz. 200. l. 3. sz. — A M. N. Múzeum multja és jelene. 157. l.)

27. Betleni *Bethlen Ferencz* hegyes töre a XVI. századból, aranyozott ezüst fölszereléssel, másfélszáz türkiszszel, violaszínű bársonyhüvelylyel. A szivalakú markolatfőbe foglalt hegyes türkisz körül a következő körirat van bevésve: FRANCISCUS BETHLEN. Részletes leírását l. Hadtört. Közl. I. 196.

A M. N. Múzeumba Jankovich Miklós gyűjteményével került, melynek lajstroma (Arma Jank. 60 = Lelt. 2.) a következőket mondja: «Pugio acie triphida vetusti operis Francisci Bethlen de Iktár, fratris Gabrielis Principis Transylvaniae in capulo insculptum nomen eiusdem habens; cuius vagina et capulum ex argento bene inaurato confecta. Exhibet quoque insigne familiae, serpentem contortum = Háromélű tör, régi művű, fejébe iktári Bethlen Ferencz, Gábor erdélyi fejedelem

testvérének neve van bevésve; hüvelye és feje jól aranyozott ezüstműből készült. El van látva a család czímerével, a tekerődző kigyóval is.» Ebben az előadásban két tévedés van; Gábor fejedelemnek István volt a testvére s nem Ferencz, sőt Ferencz nevű egyáltalában nem fordult elő az iktári Bethlenek közt; czímerük is más volt (két szemben álló hattyú, nyakukon átlótt nyíllal); a tekerődző és szájában arany almát tartó koronás kigyó a betleni Bethlen-család czímere volt, melynek keresdi ágából való Miklós fia Ferencz (+ 1654), ki I. Rákóczy György fejedelem főudvarmestere és fehérmegyei főispán volt.

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIV. szekrényében, 35. sz. a. (Majláth Béla: Hadtört. ereklyék. Hadt. Közl. I. 1888. 196. l. 21. sz.)

28. *Kapj Sándor* nagykállói kapitány buzogánya, körteidomú kilencz gerezdes aranyozott ezüst fejjel, a gerezdek csillagalakban át vannak törve. Nyelét aranyozott ezüstlemez borítja, melyet monorú mezőkbe foglalt lombozatok díszítenek.

A M. N. Múzeum Jankovich Miklós gyűjteményével szerezte meg. (Arma Jank. 48. = Lelt. 4.)

Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 10. sz. a. (Vasárnapi Ujság. 1902. 48. sz. 784. l.)

29. *Vörös Balázs* cseszneki kapitány buzogánya, aranynyal gyengén fúttatott hét gerezdes fejjel, a gerezdek kagylóalakúak s alsó részükön át vannak lyukasztva. Fekete bőrrel borított nyele alul s fölül gyengén aranyozott lombozatos ezüstlemezbe van foglalva.

A M. N. Múzeum Jankovich Miklós gyűjteményével szerezte. (Arma Jank. 50 = Lelt. 8.) Ki van állítva a régiségtári IV. terem XIII. szekrényében, 4. sz. a.

NAGY GÉZA.